

Article de Miquel Casellas: «Aquest 2021 apostem per la normalitat»

L'anhel de l'articulista és el tots

Una dona amb mascareta | Europa Press

Per aquest 2021 que ja estem vivint hem de demanar tornar a la normalitat que l'any passat va ser l'excepció. No ens calen grans noves passes en la nostra societat, simplement que tot torni a ser una mica normal i que la mascareta deixi de formar part de la nostra vestimenta imprescindible quan sortim al carrer o estem amb els amics compartint unes cerveses.

Hem de tornar a les abraçades i els petons que la pandèmia ens ha prohibit fora de la nostra bombolla. Uns elements tan fonamentals i tan necessari per seguir el camí diari per la vida i que mai no havíem demanat als reis, però potser enguany aquest ha estat una de les peticions amb més seguidors en un any diferent. Per aquest 2021 hem de seguir lluitant contra la soledat que cada dia va agafant força en la nostra societat. Una taca que ens allunya de la nostra condició humana i ens fa més vulnerables.

Ens diuen que potser en el mes de febrer hi haurà eleccions al Parlament de Catalunya i que potser haurem de votar en pavellons esportius per evitar el risc de contagi. Hem de tenir molt clar que guanyi qui guanyi i a la fi sigui quina sigui la coalició que acabi formant el nou govern de la Generalitat amb el nou president, aquí tot seguirà més o menys igual. Res no canviarà en una administració pobra sense recursos que ha d'anar tapant forats a mesura que l'acció del govern va avançant dia a dia. Els propers anys seran molt durs i aquests pilars de la societat del benestar

seguiran igual d'insegurs com ara i cada cop serem una mica més pobres. D'una manera o una altra ens aniran dient que contractem una assegurança de vida, un pla de pensions i també una alarma per la llar perquè els serveis públics cada dia arriben menys lluny perquè encara estem pagant les retallades dels exercicis anteriors i no es veu llum al final del túnel.

Pel que fa al Vendrell seguirem en aquesta política grisa d'anar practicant el gran esport d'aquest municipi que respon al lema qui dies empeny anys passa. No hi ha més, sobre la marxa. Estarem entretinguts amb les obres de la nova sala de convencions del Tabaris de Coma-ruga a veure com acaba tot plegat. Potser tenim aquí un nou forat econòmic com fa deu anys l'Escola de Música del Tívoli i que encara no hem acabat de fer net.

El Vendrell seguirà endavant fent com sempre ha fet sense canviar res del seu dia a dia. Potser alguna espurna podrem veure en alguna apartat municipal com la recollida selectiva, però l'essència serà la mateixa de sempre. Gent jove repetint el que van aprendre dels seus mestres que sempre varen practicar aquest exercici d'anar escombrant endavant, passant els problemes a les noves legislatures fins que algun dia es produeixi algun miracle i algú ho vulgui arreglar realment.

Cada dia els polítics estaran més lluny de la realitat i els pobres contribuents els tocarà anar pagant cada cop una mica més per tenir cada vegada una mica menys. Hi ha gent en la nostra sort que tindran la sort de treballar, però un ampli sector de la nostra societat seguirà havent de recórrer als ajuts socials i els treballs precaris. Cada dia hi ha menys classe mitja i la gent va entrant en aquest món d'anar sobrevivint d'aquí i d'allà anant aconseguint recursos migrats.

Uns pocs seran gent molt llesta i formada, però una important majoria es quedaran en aquest món depenent d'aquests pocs que són els qui guiaran realment el món encara que a molts no els arribarà mai a veure la cara ni pel youtube.

Seguirem aprovant mocions que només es queden en paper mullat sense més transcendència i seguirem evitant parlant de temes com la delinqüència, l'ocupació d'habitatges i els principals reptes socials que hem de superar per sortir d'aquest sot on estem posats fa anys. Sort de Pau Casals i companyia que ens fa allunyar-nos del nostre dia a dia que restà amagat sota l'estora sense que ningú hi posi mà.